

Pidimme lastamme nokkelana ja muutoin hiljaisena, ujohtona kouluikänsä asti. Muistan vielä sen pelokkaan 5,5-vuotiaan tytön, joka hysteerisenä huusi kyläpaikassa haluavansa pois, vaikka samassa paikassa oli käyty monta kertaa aiemminkin ilman vastaavaa kohtausta.

Ala-asteen opettaja totesi työllä olevan lievä lukihäiriö ja kertoi huomioivansa seikan kokeiden arvostelussa. Tukiopetus oli ainoa oppimisen edistämiskeino pienessä Liuksialan koulussa Kangasalla. Koulunkäynti oli vaikeaa, lapsen mieli lukkiutui jännitystilaan aina matematiikan ja englannin kielen läksyjä tehdessä. Koetilanteet olivat samanlaisia.

Meidän vanhempien verenpaineet ja äänijänteet joutuivat koetukselle, kun yritimme opettaa matematiikan aineen eri osa-alueita. Onneksi asumme omakotitalossa!

Kertotaulun oppiminen oli todella vaikeaa sekä kirjoittaminen oikein; kaappi oli aina kaapi paperilla.

Lauseen säännötkin olivat epäselvät. Lause näytti seuraavalta tytön näkökulmasta: kisa istuu katola. koira haukkuu sitä. Kokeissakin oli mahdoton saada hyvää numeroa, koska hän luki keskitasoa hitaammin.

Opimme hyväksymään lapsemme sellaisena taiteellisena ja koulussa huonosti menestyvänä tyttönä. Miksi se nyt muuttuisi; ajattelimme. Lukihäiriö on ja pysyy; sitä ei voi korjata. Opettajatkin ensimmäisen luokan kevätlukukaudella antoivat asian ymmärtää näin.

Katsoimme yhtenä iltana dokumenttia oppimisvaikeuksista ja tytär itse halusi tutustua asiaan. Miksi minulle ei koulussa ole puhuttu asiasta? kysyi hän. Tartuimme tilaisuuteen. Tieto löytyi ainoastaan netin kautta.

Kovin yleisesti ei vuonna 2004 ollut Sensomotorisesta kuntoutuksesta tarjolla kouluissa ja neuvoloissa täällä Pirkanmaalla Tampereen seudulla ns. keskitasoa huonommalle oppilaille. Pitää olla jokin vakava vamma, jotta lapsi saa kuntoutusta.

Johtuisiko tämä koko ajan vähenevästä budjetti-määrärahasta terveydenhoidon kohdalla?

Varasimme ajan Helsinkiin. Lähempänä ei ollut asiantuntijaa sensomotoriseen kuntoutukseen liittyen. Matka olikin jännittävä ja avartava lapselle. Etenkin se, että hänellä on urheilijan motoriikka yllätti. Laiskaa silmää ja kuuloa varten saadut harjoitukset tekivät tulosta puolessa vuodessa ja taide sekä sanallinen ilmaisu parani hienosti melkein normaaliksi. Itsetunnon kasvu ja rohkeus ilmaista asioita on tullut tytön elämään vahvasti.

Kielien opiskelu vielä hieman kangertelee, mutta vuoden kuntoutuksen jälkeen lapsemme on hyvä jatkaa elämässään eteenpäin. Koulussa hän on nyt keskitasoa ja aloitti juuri kilpaurheilun harrastetasolla.

-Raija Koriseva-